

Lhát se nemá + Limity

Napsal uživatel Miroslav Novák - Kazatel + Marek Kysilka - Fenik
Čtvrtek, 31 Květen 2012 19:27

Lhát se nemá Byli jste někdy na vandru v začarovaném lese? Pokud ne, tak to jste měli docela štěstí. My tři zrovna v takovém lítali celý odpoledne a hledali nějaký seník na přespání. Samozřejmě bez úspěchu. Vlčák měl na to teorii, že v rámci optimalizace lesního hospodářství seníky v tomhle lese zrušili a zvěř přestěhovali do nějakého jiného, kde jí bylo málo a seníků tam byl nadbytek. Teorie jsme měli i já s Ekologem, jenže za situace, kdy je dvaadvacet stupňů pod nulou, začíná se stmívat a vy navíc zjistíte, že i v prázdném lese se dá zabloudit, byly naše i všechny teorie světa tak jedině na draka. Naštěstí nás z toho srabu dostal Vlčák, kterej se najednou zastavil, několikrát nasál a odmávnul směr, kterým půjdeme. Neodporoval jsem a šlapal. Nebylo to totiž po prvý, kdy měl Vlčák skvělejší čuch. Ekolog s tím měl nějaký slovní problém, jenže za chvíli se díky nasazenému vraženému tempu zadýchal a ztichnul. Vlčák si stejně na kraji lesa neodpustil směrem k němu poznámku: „A potom, že je pálení petek v kotlech na hovno.“

Vesnice působila ospale. Sice se to snažilo zachránit pár televizorů, jejichž záblesky prosvětlovaly okna u pár chalup, ale dost nepřesvědčivě. Hospoda na tom nebyla o moc líp. Na to, že byla sobota večer, byla skoro poloprázdná. A místní štamgasti s hospodským zvědaví až hrůza. Jen co jsme vešli, zírali na nás jako na zjevení. Vzápětí se však ukázalo, že jsme je nezajímali ani tak my, jako spíš zprávy v televizi, která byla zavěšená nad vstupními dveřmi. Hlasatel zrovna mlel něco o Přežití 2012, jako kolik vojáků přežití venku v těch mrazech vzdalo, kolik jich ještě pokračuje a další řeči kolem. Těm vojákům, co to ještě nevzdali, jsem v žádném případě nezáviděl. Jenže kdo se jednou dal na vojnu.....

Kolem třiadvacáté hodiny byl na záchodku nával jako v pátek na brněnském hlavním nádraží. Než jsem si stačil všimnout té kaluže na podlaze, už jsem jel. Můj parádní bodyček do ledvin ocenil obr kymácející se nad žlábkem okamžitě. „Hele mladej, půjdeme ven, nerad bych si tady omlátil pěsti o zeď.“ Aby nebylo jedno překvapení málo, tak když jsme ve výčepu míjeli věšák, hrábnul mezi kabáty a vylovil odtamtud cep. Fakt, nelžu. Pravej dřevěnej cep. Už jenom scházelo, aby spustil chorál: „Kdož sú boží bojovníci“

„Všechno v pořádku Poručíku?“ zajímali se Vlčák s Ekologem.

Než jsem stačil odpovědět, obří chlápek to udělal pohotově za mě. „Co by nebylo. Jdeme se tady s kámošem jenom trochu provětrat na vzduch!“

Ještě než jsem měl být bit jako žito, chlap si neodpustil jízlivost: „Tak ty seš zelenej mozek, poručíčku. A u jaký zbraně sloužíš, nebo je to snad vojenský tajemství?“

„Proč by mělo. U paragánů!“ plácnul jsem to první, co mě napadlo.

„Co teda děláš tady? Vždyť nejbližší letiště je nejmíň padesát kiláků daleko?“

„Vysadili nás z letadla kousek odtud a další víš přece z televize - Přežití 2012“ pokračoval jsem ve své pohádce. Jenže tenhle kalibr na tohle statného chasníka zjevně nezabíral. Stejně jsem měl ale takovej pocit, že ho zajímá něco úplně jiného.

„A umíš zabíjet?“

Konečně to bylo venku. Nejspíš se ujišťoval, zda mám proti němu alespoň nějakou šanci.

„To si piš! U paraganů to musí umět každý! Nejmíň dvaceti způsoby.“ Bylo krásný poslouchat, jak bezproblémově ze mě šel tenhle ten slovní průjem. Na důkaz toho, že to myslím úplně vážně, jsem se k němu přiblížil na vzdálenost dvou kroků. Tohle asi nečekal. Přiznávám, že ani já ne.

„Kurva, přece mě nemůžeš jenom tak zabít. Jsem civilista, navíc neozbrojený,“ vyhrkl v okamžiku, když kamsi za sebe odhazoval cep.

„Proč myslíš, že nemůžu? Mám na to povolení vystavený samotným náčelníkem generálního štábu. Chceš ho vidět?“ Na jeho odpověď jsem ani nečekal. Sáhnu jsem do kapsy maskáče a mávnul mu před očima lístkem na vlak.

„Možná máš ale pravdu. S tebou by byl asi problém. Odhaduju, že měříš tak sto devadesát centimetrů a vážíš kolem sto třiceti kilo. Přece se já blbec s tebou nepotáhnu až někam do lesa? Navíc zem je zmrzlá na kost, jenom blázen by pro tebe kopal hrob. Škoda, že v týdnu nenapadl sníh, udělal bych ti pěkně ledovej. Na ty jsem fakt dobrej a navíc šetří čas! Jenže takhle?“

Chlap stál jako solnej sloup, tupě civěl před sebe a nesnažil se mi ani trochu napovědět, co s ním mám udělat. Na koncovku jsem tak musel přijít sám.

„Je tady ve vesnici alespoň dost psů?“

„Mně tady jde o život a ty se teď staráš o nějaký pitomý čokly?“ Můj protivník se snažil být tvrděj, jenže i přes ten šílenej mráz měknul jako plastelína v létě.

„No, že by se všichni alespoň jednou pořádně našrali a já bych to měl bez práce,“ začínal jsem v sobě objevovat nepatrnou špetku z talentu mého oblíbeného spisovatele Lawrence Blocka.

„Proboha neblbni, to přece nemůžeš udělat?“ v té chvíli ho asi nic spásného nenapadlo, zvlášť když si všimnul, že jsem udělal pravou rukou pohyb ke svému pasu, kde ve své fantazii předpokládal, že mám útočný nůž.

„Je nějakej důvod, abych to neudělal? Nechceš mi přece nakecat, že máš ženu a dvě děti?“ snažil jsem se ho naoko zachránit z jeho mizerné situace výmluvou jednoho z chycených padouchů ve filmu Poklad na stříbrném jezeře.

Beze slova kývnul.

„Tak to bys měl zaplatit útratu a pelášit domů k manželce pod peřinu.“

„Takže poručíku, do smrti dobrý?“ natáhl ke mně svoji tlapu. Kdo by s tímhle řešením nesouhlasil. Ta moje pracka se do té jeho vešla nejmíň dvakrát. Navíc se mi už hrozitánsky chtělo.

Když jsem se vrátil ze záchodku k našemu stolu, dorazil sem i hospodskej s kasírtaškou velikosti panoramatické pohlednice.

„Pánové, zavíráme. Přejete si platit každý zvlášť nebo dohromady?“ Zaplatili jsme.

„Pane hospodský, nebylo by možný tady v hospodě přespat, když jsou venku takový kruťácký holomrazy?“ zkusil to na city Vlčák.

„Kdyby jste byli trampové, dalo by se o tom uvažovat. Ale jak se mi zmínil támhle Cep,“ kývnul hlavou směrem k obrovi, kterej se zrovna snažil narvat do vaťáku, „vy jste přece specialisté na přežití venku. Co by na to řekli vaši kamarádi ve zbrani, pane poručíku?“

Copak jsem mohl hospodskému vykládat o tom, že Poručík je moje trampská přezdívka, a že

Lhát se nemá + Limity

Napsal uživatel Miroslav Novák - Kazatel + Marek Kysilka - Fenik
Čtvrtek, 31 Květen 2012 19:27

my tři zase takoví extra specialisté na přežití nejsme, protože ve vojenský knížce mám zařazení spojař, Vlčák chemik a Ekolog zdravotník? Taky jsem před ním a dalšími vesničany nechtěl shodit právě vojenské specialisty, kteří se o přežití tam venku opravdu snažili.

Když jsme s Vlčákem a Ekologem vyšli z hospody, byla jasná obloha a na ní hvězd skoro jako v brněnském planetáriu. Rtuť všech teploměrů v této oblasti musela určitě klesnout na nejmíň mínus pětadvacet. Léto bylo v tu chvíli strašně daleko. Jenže nám to bylo úplně jedno. Šli jsme za ním. _____

Miroslav Novák - Kazatel

*2. místo v próze oldpsavců
Trapsavec 2012*

Limity

Háv mlhy halí
jakoby váhavě
dav který v dáli
jde hlavu na hlavě

Sirotky strání
syrových rozcestí
rdousí i chrání
kruh starých pověstí

Rvát se až k pádu
nevnímat beznaděj
kdo zůstal vzadu
strnul a nezná děj.

Archetyp otce
vzpínání k obzoru
snadno a krotce
spoutáme do vzorů

Opustit kotce!
Zvolit si oboru... _____

Marek Kysilka - Fenik

Zlatý Trapsavec 2012